

Article (segon) de les preguntes

El cas és que m'ho pensava. Alguna gent no té cap respecte pel dol, ni que siga voluntari i autoimposat, com fou el meu cas al llarg del 1989. Ací, segons sembla, ningú vol dol, sinó mort, exili i estranyament. M'ho han dit i crec que eren bons amics "¿per què no te'n vas?", o, més enèrgicament encara, "ets un desgraciat: fot el camp o se't menjaran".

¿I què voleu! No pense, per molt òbvies raons, anar-me'n, i menys encara sota alguna de les circumstàncies suara esmentades. M'agrada estar viu, ¿com negar-ho! Sempre m'he trobat a gust en la meua ciutat, i no em trobe gens desgraciat entre la gent, que, ara com ara, som vostè i jo, per exemple.

S'han d'admetre les bromes. Per exemple, ¿què és això d'amenaçar, d'escriure al president, i, entre parèntesi, afegir els presidents? Ben senzill, a parer meu, que és qui ho va escriure. L'antic País Valencià té una aguada afecció, malaltissa, de presidències, de club de futbol, d'associacions de veïns, de falla i foguera, i fins i tots d'institucions. Presidencialitis i vicepresidencialitis, malalties de l'època que han seguit l'heraldisme i la filologia, i tan encomanadisses com aquestes pandèmies, que van de Morella a Elx, i segons sembla de Requena a la Malva-rosa. U, si vol escriure a un president ha de tenir cura de les sensibilitats de tants presidents com n'hi ha, tingueu-ho en compte, i valga'm l'explicació per demanar l'absolució.

Quedem, doncs, que em quede. Al racó de Sant Llorenç, Benimaclet, per exemple, que és on tinc ma casa, i la de vostès. I si el temps m'acompanya, i EL TEMPS ho permet, passarem a les preguntes.

¿Ha arribat la *perestroika* al PSOE?

¿Arribarà a l'antic PSPV? La *perestroika* és invent que bé del Llevant, vent estimat dels valencians, més que no l'altre, al qual s'atribueixen maldats infinites.

¿O caldrà atèner-se a la dita: el ponent la mou, i el llevant la plou? Em pense més aviat que la dita és la realitat: la mou el ponent, i la nostra *perestroika* local, amb ben poca de *glasnost*, en l'ha alçada el ponent, com quasi bé sempre, vaja. Ara, si la pluja arriba, ¿que importa el vent que arrossega els núvols?

Ès temps de neteja, de restructuració renovada i de tancar una etapa: heus ací un grup de proposicions gens impensades, malgrat que silenciades durant mesos. No es tracta de rentar cap drap brut: és fer disabte i bugada general, sense concessions, fent fora les lògiques deixies que s'han aprofitat del socialisme democràtic i de les esperances de la gent, renovades urna a urna. Fent fora els senyorets de secà i horta, capellans, sagristans i tecnòcrates de tota bandera. Ho demanen els ciutadans, i podem i devem exigir-ho els militants socialistes. Que se'n vagen, no cal que esperen una eventual derrota electoral.

Perquè, ¿val més la pena que guanyen els altres? Alguna cosa així com aprendre la lliçó amb un càstig, en aquesta casa, a càrrec d'una dreta selvàtica, esperpèntica de vegades? O, ¿és que pot guanyar la voluntat popular l'objecció de consciència amb penediments i històries ben recents encara per pair? Davant del dubte crec preferible, ciutadanament, fer net el corral socialista. Ès temps, i s'està a temps, passeu-me la broma encara.

Tot l'aldarull de destitucions, canvis i dimissions, poques encara, junt amb trà-

sits tràfec i loteries, del PSOE a d'altres, pot introduir la desconfiança en el personal, i el personal, la gent, i la seua confiança, són bàsics per al funcionament de l'entrellat democràtic. Si la ciutadania ens gira l'esquena, als polítics, als lletraferits, i als *media*, amb un allò de "tots són iguals", estarem ben fotuts.

A casa, més a prop, s'ha de redreçar el projecte de ciutat, amb voluntat de refer, o fer el país que mai no fou, encara que es diga novíssima Comunitat. Si els socialistes, per causa que coneguem, han hagut de fer d'Azana, d'*aggiornamento* del Vaticà II, o, centralistes. inventar-se un estat autonòmic, el que està clar és que han de fer de Lerroux i consocis d'estraperlo.

Crec que els sindicats, menys atacats pel que sembla de presidencialitis, podrien incloure a la Plataforma Sindical Prioritària un programa de reconversió per als eventuals desocupats, que un procés de clarificació podria representar. Que ho tinguen en compte, els demane. Així, els capellans, tornant a les sagristies, que no debades pertanyen al partit més durador. O els làbils predicadors d'essències. O el reciclatge de tant de president, i tant de desocupat sense ofici conegut. La ciutadania els ho agrairà. La militància, també. I tots plegats ens traurem el mal gust de boca que ens deixen, els sindicats, quan fan vagues de transport.

De preguntes encara en queden. I en no ser debutant, sino heretge relapse, encara en podré formular de noves. Gràcies, i fins aviat.

Ricard Pérez Casado
(del Comitè Federal del PSOE)